

opusdei.org

Prelato laiškas (2012 m. lapkritis)

Mons. Javier Echevarría
Tikėjimo metų proga pradeda ciklą laiškų, kuriuose rašys apie tikėjimą ir analizuos Tikėjimo išpažinimą. Lapkričio mėnesį jis siūlo galvoti apie Dievą kaip Kūrėją ir Tėvą.

2012-12-31

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Bažnyčia, sekdamas Petro įpėdinio mokymu, trokšta, kad visi tikintieji

patvirtintume savo prierašumą Jėzui Kristui, kad kuo giliau apmąstytume Dievo apreikštąsias tiesas, kad atnaujintume kasdienį troškimą džiaugsmingai eiti Jo parodytu keliu ir tuo pačiu dar labiau stengtumės apaštalaudami supažindinti su Juo kitus žmones. Jau nuo dabar dėkokime Švč.Trejybei už neišsenkančias malones, kurios, esu tikras, bus išlietos sieloms ateinančiais mėnesiais. Taigi būtų logiška, kad stengtumėmės tinkamai atsakyti į šias Dangaus dovanas.

Siūlausi kiekvieną mėnesį šiek tiek daugiau pakalbėti apie tam tikrus mūsų, katalikų, tikėjimo aspektus, kad kiekviena ir kiekvienas Dievo akivaizdoje pagalvotumėte apie tai ir pabandytumėte paieškoti praktinio pritaikymo būdų. Kaip ir pataria Šventasis Tėvas, stabtelkime ties tikėjimo aspektais, įrašytais Credo. Benediktas XVI klausia: „**Kur randame pagrindinę tikėjimo**

formulę? Kur randame tiesas, kurios mums buvo ištikimai perduotos ir kurios yra mūsų kasdienio gyvenimo šviesa?“ [1]
Popiežius pats ir atsako į šį klausimą:
„Credo, Tikėjimo išpažinime arba Tikėjimo simbolyje mes esame susieti su tikru Jėzaus Kristaus asmens ir istorijos faktu. Tuomet tampa aišku, ką tautų apaštalas sakė Korinto krikščionims: „Pirmiausia aš jums perdaviau, ką esu gavęs (...) (1 Kor 15, 3-4)“[2].

Kitų tikėjimo metų, paskelbtų 1967 m. Pauliaus VI, proga šv. Chosėmarija taip pat mus kvietė gilintis į *Credo* turinį. Kaskart atnaujinkime savo pasiryžimą klausyti šio patarimo. Dar kartą priminęs, kad Opus Dei mes **„visada ir visur tapatinamės su Bažnyčia, su Kristaus Bažnyčia, mūsų Motina“** [3], jis pridėjo: **„dėl to noriu, kad dabar visi kartu trumpai ir glaustai prisimintume fundamentalias šventojo**

Bažnyčios Credotiesas, kurias jai saugoti patikėjo jai apsireiškęs Dievas.“ [4]. Visada prašau, tačiau ypač pabrėžiu šiais metais, kad privalome daugiau apaštalauti mokydami Bažnyčios mokymą. Kasdien vis aiškiau, kad tai labai svarbu, nes matome, kiek daug žmonių save laiko krikščionimis, netgi katalikais, tačiau nėra pasirengę racionaliai paaiškinti savo tikėjimą tiems, kurių Evangelija dar nepasiekė arba tiems, kurie nepakankamai pažįsta tiesas, perduotas apaštalų ir kurių Bažnyčia labai ištikimai laikosi.

Benediktas XVI išreiškė savo viltį, kad šie metai visiems padėtų „gilintis į pagrindines mūsų tikėjimo tiesas, susijusias su Dievu, žmogumi, Bažnyčia, visa socialine ir kosmine tikrove, apmąstant ir medituojant *Credo* tikėjimo teiginius. Norėčiau, kad būtų aišku, jog šie teiginiai, arba

tikėjimo tiesos (*fides quæ*), tiesiogiai susijusios su mūsų kasdienybe ir reikalauja egzistencinio atsivertimo, kuris leidžia atnaujinti tikėjimą į Dievą (*fides qua*). Pažinti Dievą, sutikti Jį, gilintis į Jo veidą – visa tai yra būtina mūsų gyvenimui kadangi Jis ateina į gilią žmogaus dinamiškumą“ [5].

Egzistuoja du neatskiriami dalykai: į tikėjimo tiesas gilintis protu bei stengtis tai daryti su valia, kad mūsų veiksmai, net ir patys mažiausi bei kiekvieno situacijoje atsirandančios pareigos būtų jomis persmelktos. Kaip rašė mūsų steigėjas, „*ir malonės šviesos palytėjimui ir to, kuo reikia tikėti, paaiškinimui iš išorės reikia paklusti tai priimant aukščiausiu ir išlaisvinančiu laisvės aktu. Mažai ko vertas paklusnumas Šv. Dvasios intymiam veikimui sieloje, kai tuo tarpu protestuojama prieš išorinį*

autoritetingą tikėjimo mokymo pasireiškimą“ [6].

Pasekmė aiški: privalome norėti ir stengtis daugiau ir geriau pažinti Kristaus mokymą bei skleisti ją kitiems žmonėms. Pasieksime tai su Dievo pagalba atidžiai apmąstydami tikėjimo išpažinimą. Neužtenka teorinio pažinimo, tačiau reikia „**atrasti gilų ryšį tarp tiesų, kurias išpažįstame *Credo* ir mūsų kasdienybės, idant šios tiesos visada būtų, kaip jau ir buvo, šviesa mūsų žingsniams, vanduo, atgaivinantis per sausras, kurios užklumpa kelyje, gyvenimas, kuris nugali šiuolaikinio gyvenimo dykumose. Tikėjimo simboliuje įrėžta visa krikščioniška moralė, kuri čia atranda savo pagrindą ir pateisinimą.**“[7] Su tikėjimu melskimės bei apmąstykime šį tikėjimo išpažinimą, prašydami Parakleto šviesos, kad brangintume ir geriau priimtume šias tiesas.

Dėl to savo apaštaliniuose pokalbiuose bei kalbėdami apie krikščionišką mokymą su tais, kurie prisiartina prie Prelatūros apaštalinio darbo, nesiliaukime skatinti studijuoti ir peržvelgti Katalikų Bažnyčios Katekizmą ar jo kompendiumą. Taip pat ir mes, kunigai, turime atkakliai gilintis į šiuos dokumentus savo meditacijose ir pokalbiuose. Šitaip visi pabandysime į savo kasdienę egzistenciją įdiegti punktus, kuriuos atrandame Katekizme. Man atmintin daugybę kartų ateina, kaip šv. Chosėmarija dažnai skaitė šv. Pijaus V (dabartinis katekizmas dar neegzitavo) bei šv. Pijaus X katekizmą, ir rekomenduodavo daryti tai tiems, su kuriais kalbėdavo.

„Tikiu į vieną Dievą, Visagalį Tėvą, dangaus ir žemės, regimosios ir neregimosios visatos Kūrėją.”[8]
Pirmasis *Credo* teiginys išreiškia

Bažnyčios tikėjimą į vieną Dievą, kūrėją ir visa ko saugotoją, kuris valdo visą visą ir ypač žmones su savo apvaizda. Išties „**jei pažvelgtume šviesiomis akimis, viskas tiesiog šaukia apie šį Dievą ir mūsų Kūrėją. Mūsų Viešpats apdovanojo Petrą už jo tikėjimą ir padarė jį Bažnyčios galva. (žr. Mt 16, 13-19). Jis taip pat apdovanos tikinčius krikščionis nauja šviesa: išties pažinioji Dievo pusę reiškiasi tarp jų, tarp tikinčiųjų, nes Dievas tai paskelbė, o nuo pat pasaulio sukūrimo, Dievo nepažinioji pusę, Jo amžina galybė ir Jo dievystė pažįstami per Jo kūrinius. (žr. Rom1, 20)“ [9] Siūlau Jums, kaip jau rašiau, skaityti Credo su atnaujintu tikėjimu, kad skelbtumėte jį su džiaugsmu ir kad guostumėtės tomis tiesomis, tokiomis būtinomis krikščionims.**

Visi žinome, kad dėl pirmosios nuodėmės žmogaus prigimtis buvo

giliai sužeista ir dėl to žmonėms pasidarė sunku aiškiai ir be klaidų, vien tik su prigimtinio proto jėgomis pažinti tikrąjį vienintelį Dievą [10]. Štai dėl to Dievas su savo begaliniu gerumu ir gailestingumu apreiškė pats save per visą Senojo Testamento istoriją, kol kartu su Jėzaus Kristaus atėjimu dieviškasis apreiškimas buvo pabaigtas. Atsiųsdamas įsikūnijusį savo Sūnų, Jis aiškiai parodė ne tik tiesas, kurių pažinimą apakino gimtoji nuodėmė, bet ir savo paties dieviško gyvenimo intymumą. Būdami vienos dieviškos prigimties, nuo amžinybės egzistuoja trys skirtingi asmenys: Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia. Jie neatskiriamai suvienyti vienoje nuostabioje ir neišreiškiamoje meilės bendrystėje. „Švenčiausiosios Trejybės paslaptis yra centrinė krikščioniško tikėjimo ir gyvenimo paslaptis. Tai Dievo paties savyje slėpinys. Tai visų kitų tikėjimo slėpinių šaltinis, juos apšviečianti šviesa.“[11] „Tai tikėjimo paslaptis

griežtąja prasme, viena iš „Dieve paslėptų“ paslapčių, kurių nepažintume, jei nebūtų buvusios apreikštos (Vatikano I Susirinkimas: DS 3015)“[12].

Jo intymumo apreiskimas, leidžiantis mums per malonę dalyvauti šiame lobyje, yra pati brangiausia dovana, kurią Viešpats galėjo mums suteikti. Tai visiškai nemokama dovana, Jo išskirtinio gerumo vaisius. Tuomet galime suprasti mūsų steigėjo rekomendaciją: „**Credoturime melstis visada su adoracijos dvasia, kontempliatyvia meile ir garbinimu**“ [13].

Prašau šv. Chosėmarijos užtarimo, kad stengtumėmės tarti žodį *credo*, tikiu, su tuo šventu užsidegimu, su kuriuo jis jį kartodavo daugybę kartų per dieną. Taip pat jis mums patardavo: „**Mokykis šlovinti Tėvą ir Sūnų, ir Šventąją Dvasią. Mokykis jausti ypatingą**

*pamaldumą Švenčiausiajai
Trejybei: tikiu Dievą Tėvą, tikiu
Dievą Sūnų, tikiu Dievą Šventąją
Dvasią; pasitikiu Dievu Tėvu,
pasitikiu Dievu Sūnumi, pasitikiu
Dievu Šventąja Dvasia; myliu
Dievą Tėvą, myliu Dievą Sūnų,
myliu Dievą Šventąją Dvasią.
Tikiu, pasitikiu ir myliu
Švenčiausiąją Trejybę.” [14] Ir tęsė:
„Šis pamaldumas būtinas kaip
antgamtinės sielos pratybos,
pasireiškiančios širdies aktais,
nors ne visada virsta žodžiais.”
[15] Ar klausome šių patarimų? Ar
norime tikėti taip, kaip Dievas to iš
mūsų tikisi? Ar jaučiamės saugūs,
nes tikime į visagalį ir amžiną Dievą?*

Primasis *Credo* punktas yra tvirta
uola, ant kurios statomas
krikščioniškas tikėjimas ir elgesys.
Kaip sakė Benediktas XVI Tikėjimo
metų inauguracijos išvakarėse,
„todėl turime išmokti pačią
paprasčiausią ir pagrindinę

Susirinkimo pamoką: krikščionybė savo esmėje egzistuoja kaip tikėjimas į Dievą, kuris yra trejybinė Meilė, ir kaip asmeninis bei bendruomeninis susitikimas su Kristumi, kuris orientuoja mūsų gyvenimą. Visa kita išplaukia iš to. (...). Susirinkimas mums primena, kad Bažnyčia, visuose savo nariuose turi užduotį, įpareigojimą perduoti gelbstintį Dievo meilės žodį, kad būtų išgirstas ir priimtas dieviškasis kvietimas, savyje turintis mūsų amžiną palaimą.
“[16]

Iš to seka, jog yra būtina vis labiau gilintis į pirmąjį Credo punktą: *Tikiu Dievą Tėvą!* Šis pirmasis teiginys yra ir pats svarbiausias. Visas Tikėjimo simbolis kalba apie Dievą ir jei kalbama apie žmogų, gyvenantį pasaulyje, kalbama ir apie jo santykį su Dievu. Visi kiti šio išpažinimo punktai priklauso nuo pirmojo, nes mus verčia geriau pažinti Dievą tokį,

koks jis palaipsniui apsireiškė žmonėms. Taigi, kai turime kai ką tokio fundamentalaus, negalime leisti jokiame nuovargiui pakartoti tai ir kitiems. Kaip jums jau priminiau šio laiško pradžioje, šiai užduočiai įgyvendinti mums nepritruks Dievo pagalbos.

Lapkričio mėnesį liturgija mus kviečia ypač prisiminti amžinąsias tiesas. Kartu su šv. Chosėmarija kartoju jums: „**Negalime pamesti iš akių šio kilnaus mums duoto tikslo. Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei?! Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę? (Mt 16, 26). Mūsų vienintelis tikslas yra galutinis tikslas, kuris būdamas antgamtinis apima, patobulina ir pakelia mūsų prigimtinių tikslą, nes malonė nulemia, apima, gydo, pakelia ir išaukština prigimtį.**“

Ītikēkime, kad gyvendami *Credo*, integrudami jī ī visā mūsū egzistencijā padēs mums geriau suprasti ir labiau mylēti mūsū nuostabī priklausomybē nuo Dievo, mēgautis nepalyginamu džiaugsmu būti ir laikyti save vienu iš Jo vaikū. Katalikū Bažnyčios Katekizmas mums primena, kad tikėjimas mūsū gyvenimui atneša neītikētinas pasekmės. Tai mus skatina, visū pirma, šlovinant Jī pripažinti Dievo didingumą ir galybē, nuolat dėkoti Jam už dovanas, vertinti tikrājī visū vyrū ir moterū orumą, nes jie yra sukurti pagal Dievo paveikslā ir panašumą. Taip pat tai mus skatina teisingai naudoti visa, ką Viešpats mums sukūrē ir leidžia naudotis, pasitikėti Juo visose aplinkybėse, ypač sudėtingose.[18]

Prieš baigdamas laiškā siūlau Jums daugiau melstis už neseniai pasibaigusį Vyskupū sinodo susirinkimą dėl Naujosios

Evangelizacijos. Vilkimės, kad visame pasaulyje, nuo vieno iki kito ašigalio, pasijaus Parakleto dvelksmas, kuris išjudins tikinčiųjų širdis aktyviai dirbti šiame tikėjimo pavasaryje, kurį Popiežius taip atkakliai skatina.

Ypač melskite už jūsų brolius, kurie lapkričio 3 d. Šv. Eugenijaus Bazilikoje bus išventinti į diakonus. Padvigubinkime savo dėkojimą Šv. Dvasiai lapkričio 28 d., nes tada sukaks trisdešimt metų, kai Opus Dei tapo asmenine Prelatūra. Kiek daug dvasinių vaisių nuo tada atsirado. Kaip ir rašė brangiausiasis kunigas Alvaro, išsipildant ypatingai mūsų Tėvo intencijai Opus Dei pasieks daugybė palaiminimų: *omnia bona pariter cum illa!* [19]

Savo padėką Dangui perduokime per Švč. Mergelės Marijos rankas, taip pat kreipdamiesi į pirmąjį šv. Chosėmarijos įpėdinį, kuris labai

daug meldėsi, kentėjo ir dirbo, kad užduotis, kurią jam patikėjo mūsų steigėjas, būtų atlikta. Būdas, kaip galima konkrečiau dėkoti, yra prieinamas kiekvienai ir kiekvienam: tai stipri ištikimybė Dievui, kasdien vėl ir vėl stengiantis Jį dar labiau pažinti.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

2012 m. lapkričio 1 d. Roma.

[1] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 17-X-2012.

[2] *Ten pat.*

[3] Šv. Chosėmarija, *Laiškas 19-III-1967*, n. 5.

[4] *Ten pat.*

[5] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 17-X-2012.

[6] Šv. Chosėmarija, *Laiškas 19-III-1967*, n. 42.

[7] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 17-X-2012.

[8] Romos mišiolas, *Credo* (Nikėjos-Konstantinopolio simbolis).

[9] Šv. Chosėmarija, *Laiškas 19-III-1967*, n. 55.

[10] Pgl. *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, nn. 36-38.

[11] *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, n. 234.

[12] *Ten pat.*, n. 237.

[13] Šv. Chosėmarija, *Laiškas 19-III-1967*, n. 55.

[14] Šv. Chosėmarija, *Kalvė*, n. 296.

[15] *Ten pat.*

[16] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 10-X-2012.

[17] Šv. Chosėmarija, *Laiškas 19-III-1967*, n. 59.

[18] Pgl. *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, nn. 222-227.

[19] *Sb* 7, 11. Pgl. *Laiškas*, 28-XI-1982, n. 4 (*Šeimos laišakai*, t. II, n. 313).